benim fotoğrafım denmez; ama özellikle doğa belgeselle-
doğayla ilgili kanallardan çok güzel resimler çektim. Yat-
yerden çektim bunları. Özellikle de National Geographic
...alıyla, bizim Türkiye'nin İz kanalında nefis görüntüler var. Tabii çektikten sonra çerçevesini değiştiriyorum, renkleriyle oynuyorum, yani üzerinde oynamaya, düzeltilmeye muhtaç fotoğraflar oluyor bunlar... Gene de ilginç şeyler çıkıyor, mesela "Tilkiler" diye bir seri yakaladım; sonra "Flamingolar"; flamingoların o renkleri... Maymunlarla ilgili bir program vardı National Geographic'te... Yatağımdan fotoğraf makinesiyle resimleri çekiyordum. Şimdi de çekiyorum hatta bazı günler, "Biraz dinleneyim, çıkmayayım bugün," dediğimde de aynı şeyi yapıyorum.

Re re re, ra ra ra!..

Galatasaray sevdası sizde aileden kalma, değil mi?

Tahmin ediyorum, eğer bir ailede baba kulüpçülüğe meraklıysa yani tercih ettiği bir kulüp varsa o zaman çocukların yüzde 90'ı babalarının tercihini benimsiyor. Baba Beşiktaşlıysa oğlu da yüzde 90 Beşiktaşlı oluyor, Fenerliyse Fenerli oluyor... Tabii benim için bu çok zor bir tercih olmadı. Zira benim babam müthiş bir Galatasaray taraftarıydı. Hatta sade taraftarı değil, taraftarın çok ötesinde bir Galatasaray âşığıydı, Galatasaray yöneticisiydi. Hayatı boyunca da bu devam etti; son gününe kadar... Çok ilginçtir; 1966 Aralık ayı oluyor; ölümünden bir gün önce, hangi vesileyle olduğunu hatırlayamıyorum ama Galatasaray Müzesi'ne gidiyor. O ara biz bir kupa kazanmışız. O kupayla fotoğraf çektiriyor. O fotoğraf bende durur, yazıhane odamın bir köşesinde... Benim dahi yapmadığım, yapamayacağım şeyleri yapardı; o ölçüde bir Galatasaraylıydı. Bir ara ikinci takımda sol haf mı sağ haf mı ne oynamış Galatasaray'da...

Gol olunca gözleri doldu

CEM MAÇTA

Hertha Berlin-Galatasaray maçını tribünde izleyen Dışişleri Bakanı Cem, 4 golün ardından gözyaşlarını tutamadı

"BRAVO CİMBOM"

Berlin Olimpiyat Stadı'ndaki maçı Alman meslektaşı Joschka Fischer ile izleyen İsmail Cem, sükunetini maç sonunda bozdu ve Galatasaraylı futbolcuları ayakta alkışladı. *Fotoğraflar ve haber Mesut YETER*

İLK GÜLEN FİSCHER OLDU

Hertha Berlin 1-0 öne geçince Fischer keyfiendi, Cem ise üzüntüsünü gizlemeye çalıştı.

STRESTEN SIK SIK SİGARA İÇTİ

Cem bir sigara daha yaktı. Fischer ile Yeşiller Partisi Milletvekili Cem Özdemir'le konuşuyordu

BAKANIN KEYFİ KAÇTI

İlk yarının sonu...: Fischer'in mutluluğu gözünden okunurken, İsmail Cem'in moralı bozuldu.

İŞTE GERÇEK TARAFTAR

İkinci yarı... Hakan ilk golü atınca, kendini daha fazla tutamayan Cem bir anda havaya fırladı.

26 Ekim 1999. Galatasaray'ın unutulmaz zaferlerinden Hertha Berlin maçını Joschka Fischer'le birlikte izleyen İsmail Cem, takımı birbiri ardına golleri sıralayınca çok duygulanmıştı.

Sizde var mı futbolculuk?

Benim hiç futbolculuğum olmadı; kabiliyetim yoktu zaten futbola ve spora... O anlatırdı, futbolcu arkadaşlarının formalarını evlerde yıkatırlarmış, yıkama, dikme, temizleme, onarma işlerini arkadaşlar üstlenirmiş. Babam da futbolcu arkadaşlarının formasını bazen eve getirip babaannemden yıkamasını rica edermiş. Çeşitli vesilelerle ben de şahit oldum; herkesin saydığı bir kişiydi Galatasaray camiasında... Özellikle işler kötü gittiğinde başkanlık teklif eder-

lerdi ama o öne çıkmak istemezdi, sevmezdi. Ama devamlı ya yönetim kurulundaydı ya özel bir komitenin başkanıydı ya da divan heyetinin başkanı veyahut üyesiydi. O tabii beni de etkiledi. Benim futboldan ilk hatırladığım Beşiktaş Stadı vardı. Elimden tutup Dolmabahçe'de Beşiktaş Stadı'na, bir maça götürmüştü beni; ya Beşiktaş'tı ya Taksim'di, şimdi tam hatırlayamıyorum. İlk seyrettiğim maç o olmuştu. Tabii ben de hızlı bir Galatasaraylı oldum. Hiçbir zaman onun kadar olmadım ama o geleneği yaşattım. Daha sonraki yıllarda müthiş bir futbol meraklısı da olduk.

Ne düzeydeydi merakınız? Siyasetin içindeyken de devam etti mi?

On-on bir yaşından başlayarak maç kaçırmadım. Ortaokul hazırlık senelerinde bizim bütün maçlara giderdik. Numaralıya bilet alıp gitme imkânımız vardı ama hayır! O dönemde İnönü Stadı'nın, küçük bir bölgesine sıkışmıştı Galatasaray tribünü... Karşımızda Beşiktaş, hele Fener olduğunda stadın büyük kesitini onlar kaplardı, yani bugünkü gibi değil... Bugün hepsi bir dengeye gelmiş vaziyette, maça gittiğin vakit ne kadar Fenerli varsa o kadar Galatasaraylı var ama o dönemde Galatasaraylılar olarak, en köşedeki iki direğin arasına kapalıda sıkışırdık; gerisi olduğu gibi örneğin Beşiktaşlı olurdu. Her hafta adeta abone olmuştum. Halam benim için bir bayrak dikmişti galiba; bir de takkelerimiz vardı. Mahalleden ve okuldan arkadaş dört-beş kişilik bir gruptuk; hep beraber maça giderdik. Maça gitmek sonradan da devam etti. *Sabah* gazetesinde ben bir ara siyasi yazı yazıyordum. 1980'lerde olacak... Orada yeni müdürümüz olan koyu Fenerli Zafer Mutlu'yla konuşmuştum ve Galatasaray'ın maçlarına yorum yazmaya başlamıştım. Tabii bilmediğim konulara girmiyordum. Hele başka takımları falan hiç ağzıma almıyordum ama Galatasaray'ın çok dikkatli bir izleyicisi olduğumdan, bunca yıl sonra artık herkes kendini bir çeşit teknik direktör mertebesinde gördüğünden, yahut herkes gibi ben de kendimi teknik direktör düzeyinde gördüğümden yazıyordum ve bayağı okunuyordu, beğeniliyordu. Belli bir süre devam etmiştim.

Oğlunuzda bu gelenek devam etti mi?

Galatasaraylılık meselesi babamdan bana geçti. Tabii benden de oğluma geçti. Hem de ilginçtir, bizim aile bu konuda demokrattır; çünkü rahmetli kayınpederim Razi Trak, Fenerbahçe Kulübü'nün

başkanıydı belli bir dönem... Yani eşimin ailesi; baba tarafı özellikle, tam bir Kadıköylü... Kayınpederim de anlatırdı. O da Fenerbahçe'de babam gibiymiş. Kısacası, hanım tarafı da baba tarafının Fenerbahçeli örneği... Kızım İpek yine bir denge yaratmak için anne tarafı gibi Fenerbahçeli oldu. Oğlum Kerim, babamı göremedi. Babam vefat etmişti Kerim doğduğunda... Kayınpederimi ise çok severdi, kayınpederim de oğlumu çok severdi; ama oğlum müthiş bir Galatasaraylı oldu. Babayı örnek aldı. Hatta belki benden daha küçük yaşta maçlara gitmeye başladı. Bunlarda kavgalar, itişmeler bizden daha çoktu. Kerim bunların içine, göbeğine gidiyordu. Bir ara Galatasaray kapalı tribününde bizim oğlan meşhurmuş zaten... Herhalde oğlumun 13-14 yaşlarında olduğu dönem... O sıra Galatasaray bir türlü şampiyon olamıyor. Beş-altı yıl sürdü bu ve hepimiz bu nedenle gayet de üzgünüz... Bizim oğlan her hafta heyecanla maça gidiyor. Çoğundan gömleğinin düğmeleri kopmuş vaziyette, yaka bağır açık, ceketi kirlenmiş vaziyette dönüyor. Bir şey değişmiyor; Galatasaray bir hafta kazansa iki hafta kaybediyor. Gene böyle bir maç haftasıydı ve büyük bir takımla oynuyorduk; Fenerbahçe miydi, Beşiktaş mıydı hatırlamıyorum. Bizimki bayraklarını aldı, hazırlandı, arkadaşlar, takkeler, atkılar, sarı kırmızılar falan, maça gitti ve Galatasaray gene yenildi. Döndü Kerim maçtan; gene üst baş dağınık. Geldi, "Babacığım," dedi, "biz mecbur muyduk Galatasaraylı olmaya?" Bu lafı hiç unutmayız biz oğlumla... Dedim ki, "Oğlum galiba mecburduk." Hakikaten, şimdi de şaka kabilinden Galatasaray'ın maçını birlikte televizyonda izlediğimizde eğer kötü gelişiyorsa bunu söyleriz, "Biz mecbur muyduk?" diye... Tabii kulüpçülük fanatizme dönüşmemişse aslında futbol, hayatın güzellikleri arasında yer alıyor, meraklıları için. Evet, "mecbur değildik" tabii ama bir yerde de mecburduk ve iyi ki de mecbur olmuşuz.

Kanarya sesinden anlamak

Bir de hayvan sevginiz var?

Evet, oldum olası hayvanlara, ev hayvanlarına karşı müthiş bir merakım, sevgim vardır. Şu son bir-iki yılda değil belki ama haya-

Can Dündar

BEN BÖYLE VEDA ETMELİYİM

İSMAİL CEM ANLATIYOR

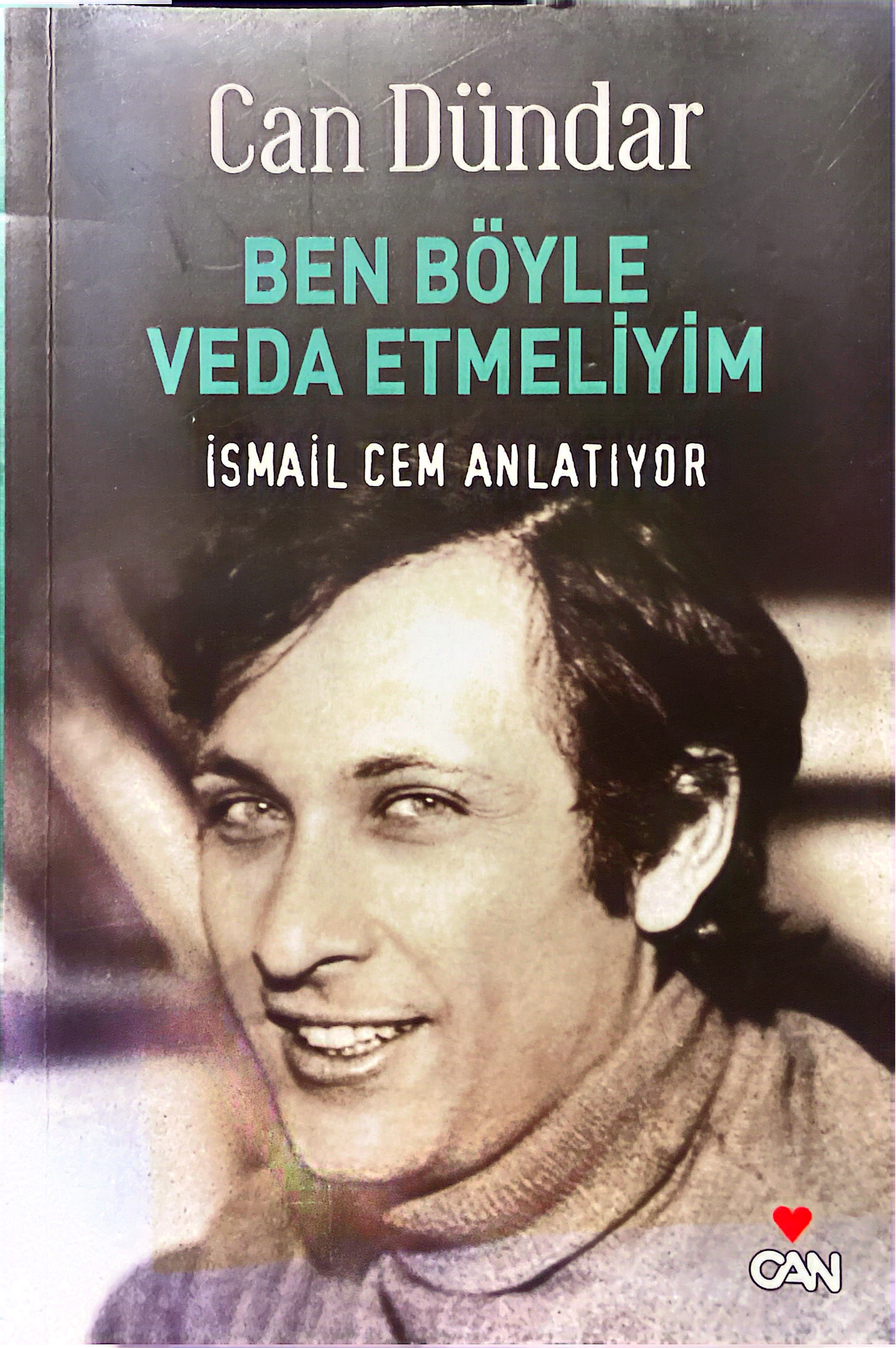

© 2012, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1-10. basım: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları (2008-2010)
Can Yayınları'nda 1. basım: 2012
3. basım: Aralık 2015, İstanbul
Bu kitabın 3. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Cem Alpan

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6
Kat: 3 Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul
Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1531-0

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 31730